

Dimissionstale 2017

Af Linnea la Cour Brag

Kære alle sammen - kære jer med huerne,

Det er en ret så speciel dag i dag af en del grunde. For det første er det en dag vi har glædet os til, fordi vi skal videre fra en hverdag - ikke bare i gymnasiet, men fra et skolesystem gennem omtrent 13 år. Vi kommer jo nok til at sidde på skolebænken igen om et, to eller tre år - og for de seje efter en kort fornøjet sommerferie, men vi er færdige med en hverdag som bygger på, at vi skal eksperimentere med forskellige fag og felter for at kunne indsnævre, hvad det er, vi vil være, når vi bliver sådan 'rigtig' voksne. Ud på et vand, der er langt dybere, men hvor man til gengæld kan svømme lidt længere.

Det er en dag, hvor vi siger farvel til tre år der nogle gange har føltes som 10 år såvel som andre gange, hvor det har føltes som 10 uger. Og som i dag nok føles som det sidstnævnte. Men man har jo også en tendens til at romantisere begge sider af sagen.

Inden jeg satte mig for at skrive talen til jer her i dag, tænkte jeg længe over, hvad det var jeg ville sige; hvilke historier jeg ville komme ind på og hvilke råd jeg burde give. I min søgen efter et klogt digt at citere fra eller et fint budskab at komme ind på, så jeg en video af stifteren af Apple - Steve Jobs, der holder åbningstalen til Stanfords dimission i 2005 og Harry Potter-forfatteren J.K. Rowlings åbningstale til Harvards dimission i 2008.

Jobs fortalte de unge studenter om tre tragiske begivenheder fra hans fortid - hændelser, der formede hans fremtid til det bedre. Om dengang han droppede ud af college og endte på et kursus om typografi, han senere brugte til at udvikle det første Apple-produkt. Om dengang han blev fyret fra virksomheden han selv startede, og endte med at udvikle sin kreativitet inden for teknologi ved at stifte Pixar Animation samt møde sin kone, Laurene, der. Og om dengang han fik at vide, at han havde 3-6 måneder tilbage at leve i, hvilket gjorde ham opmærksom på, hvad der var vigtigt for ham i livet. Fik ham til at forstå, at man skal leve, fordi man også skal dø.

Rowlings fortalte de kommende akademikere om fordelene ved at fejle. Hun forklarede, hvordan 'rock-bottom' kan ende med at fungere som en grobund for det, man tror på, hvilket i hendes tilfælde var historien, vi nok alle enten selv har læst eller fået læst højt.

Hun beskrev også vigtigheden ved at bibeholde vores fantasi. Fantasi gør det muligt for os mennesker at forestille os det, som vi ikke selv kan mærke, se eller høre. Det er ikke kun vejen til innovation og kreativitet, men også vejen til at have empati for og sympati med andre mennesker. Vi bruger fantasi til at forstå, det vi ikke selv er bekendte med.

Jeg må ærligt erkende at jeg følte mig en smule utilpas ved tanken om at skulle belære nogen i denne hal, prædike om egen min fortid eller komme med gode råd til jer for fremtiden. Jeg er lige så meget en student som alle jer med huerne foran mig. Jeg er nok også yngre end jer alle sammen, hvilket heller ikke ligefrem styrker min sag for at skulle belære nogen af jer.

Jeg er ikke stifteren af et af de mest innovative produkter til dato. Jeg er heller ikke forfatter til den verdenskendte serie af syv bøger om drengen, der levede. Derfor havde jeg det som om, at det ikke burde være mig, der skulle belære jer - bare fordi det var mig, der skulle stå på talerstolen.

Jeg havde i stedet ideen om, at det burde det være den, som det hele handler om. Den vi blandt andet siger farvel til i dag.

Vi har lært at udregne signifikansniveauet af et udfald på OG, vi har lært at analysere diverse tekster på OG og vi har lært aldrig at sætte komma foran *that* på OG, men jeg tror også at OG har gjort et forsøg på at lære os om noget af det, der ikke bliver fortalt om i timerne. Det som jeg tror, uden at fornærme de lærere der er til stede, faktisk er en del vigtigere end det man lærer i undervisningen. I Frisersalen og på 1., 2. og 3. sal står der nemlig fine citater til os, der er her hver dag. Os der bliver voksne mennesker på skolen.

Derfor havde jeg ideen om, at det burde være OG, der giver os de sidste råd med på vejen her til vores dimission.

I Frisersalen står der, "*Beslutninger giver forskellige resultater - ikke nødvendigvis rigtige eller forkerte.*" Som min lærer nævnte, i frustration over et ubeslutsomt billedkunsthold, der havde trukket faget til eksamen, så skal man nogle gange bare træffe et valg og affinde sig med udfaldet. Over D2 lyder citatet, "*At vove er at miste fodfæstet for en tid, ikke at vove, er at miste sig selv.*" Når man vover gør man noget, som har muligheden for at blive en succes såvel som en fiasko. Når man ikke vover tager man muligheden for succes væk, så man kun sidder tilbage med følelsen af en fiasko.

Over C1 står der skrevet, "*Giv tid, og livets træ bliver grønt.*" Oftest har vi en tendens til at vi vil se resultater lige efter vi har gjort en indsats. Vi er har nok alle været utålmodige, da vi ventede fra uge 20 til uge 24 efter at få karakterer for de skriftlige eksaminer - ja, vi har sikkert alle sammen også været utålmodige i de 5 minutter, vi har skulle vente for at få karakterer for de mundtlige eksaminer. Vi er vant til at tingene går hurtigt og mange af os ser ventetid som en pinsel, men ventetid er uundgåeligt - og OG fortæller os, at ventetid også er nødvendigt.

I Frisersalen står der også, "*Under havet mødes alle øer.*" Intet menneske minder præcist om en selv, men alle menneske har man mindst en ting til fælles med.

Så er der det fine og simple citat over B2, som vi utvivlsomt alle kan se os enige i, lige i dette øjeblik, hvor studenterhuen sidder som en krone, men som man kan have brug for at minde sig selv om på andre tidspunkter, hvor alt ikke er ligeså let. "*Livet er ikke det værste man har.*" Tværtimod. Og til sidst, så vil jeg minde jer om citatet, der står skrevet i lilla bogstaver over A2. "*Husk at elske mens du tør det. Husk at leve mens du gør det.*"

Tak for tre gode år.

Vi ses på vognen! Tak ☺